

KlasikaPlus.cz

<https://www.klasikaplus.cz/reflexe-2/item/729-doteky-hudby-cesky-a-slovensky>

pondělí, 31 prosinec 2018 16:03

Doteky hudby česky a slovensky

Autor: *Petr Veber*

„Peter Mikuláš je v Praze po léta častým hostem, ale árie z národních oper v jeho podání byly nenápadným trumfem celého koncertu.“

„Jaroslav Březina je mezi současnými tuzemskými tenoristy tím nejzajímavějším.“

„Libušino proroctví, zazpívané Danou Burešovou v plné síle a úctyhodně vygradované, se stalo přirozeným vrcholem celého koncertu.“

Rok 2018, rok stého výročí vzniku Československa, se v Praze důstojně uzavřel na festivalu České doteky hudby. Nedělní operní koncert v Rudolfinu připomněl nejen známé, ale i některé méně známé scény z děl klasiků. Obsáhl hudbu od Smetany po Suchoně. Jen ohlas v sále - v poměru k výkonům tří výborných sólistů a Moravské filharmonie Olomouc s Robertem Jindrou – byl však až nevděčně střídmý.

Původně byl osmý koncert **Českých doteků hudby** postaven především na jménu **Evy Urbanové**, která přetrvává v paměti publika jako „první dáma české opery“. Její nemoc a odřeknutí koncertu zamíchaly kartami dost podstatně. Pozornost posluchačů se tak ale mohla rovným dílem soustředit na všechny tři protagonisty programu – sopránistku **Danu Burešovou**, která úkol za Evu Urbanovou narychlo přijala, i na tenoristu Jaroslava Březinu a basistu Petra Mikuláše. Byli všichni tři, každý se svým vkladem i společně, rovnocennými sólisty. V áriích a duetech odevzdali to nejlepší ze svého umění – Dana Burešová jako Mařenka, Armida, Rusalka, Milada, Jenůfa a Libuše, **Jaroslav Březina** coby Jeník, Princ, Dalibor, Laca a Jarek a **Peter Mikuláš** jako Kecal, Vodník, Svätopluk, Beneš a Rarach. Každý z nich se představil v očekávaných úlohách, i v rolích, které od něj neznáme. Koncert byl zajímavě sestaven, zdaleka nešel jen po populárních číslech, ale vyváženě je zkombinoval s výstupy, které na operních koncertech nebyvají časté.

První takovou položkou byla sopránová árie „Ó, srdce, ztiš svůj tlukot smělý“ z Dvořákovy Armidy, z opery, z níž se, pokud vůbec, dává spíše árie „Za štíhlou gazelou“. Stejně tak byla v programu neotřelým nápadem tenorová árie Jarka „Kam prchnout“ ze Smetanovy Čertovy stěny. A ani basisté nezpívají na koncertech příliš často árii žaláříka Beneše „Čtyřicet let tomu bude“ ze Smetanova Dalibora. Slyšet Danu Burešovou v Prodané nevěstě, v Její pastorkyni nebo v Rusalce je obvyklé, v dramatické árii Milady „Jak je mi“ je vzácnější – a stálo to za to. Jaroslav Březina jako Smetanův Dalibor ve výjevu „Zapírat nechci“, ale i jako Dvořákův Princ byl také příjemným, velkým překvapením.

Nejvíce tento večer nadchl **Peter Mikuláš**. V českém repertoáru ho tak důvěrně neznáme – a byl po celý večer skvělý: rozšafný Kecal, respekt budící Vodník, poctivý Beneš a pobaveně ďábelský Rarach... Výstup krále Svätopluka byl jediným pohledem do slovenské opery - a byl ve vyjádřeném sebevědomí, velebnosti i rozhodnosti i v charakteru symfonického úvodu do třetího dějství a v následném doprovodu pěvce pohledem reprezentativním. Mikulášův projev je impozantní. Žádný buffo bas, ale velký hlas schopný na vrcholu ještě přidat, hlas bez známky ovlivnění věkem. Bohatýrský, krásný, nosný, vedený ke kantiléně i tam, kde jiní už jen slabiky delších slov doříkávají. Peter Mikuláš je v Praze po léta častým hostem - mnohdy v kantátách a oratoriích, i v opeře - ale árie z národních oper v jeho podání se staly nenápadným trumfem celého koncertu.

Jaroslav Březina ohlásil zdravotní indispozici, zřejmě se cítil s horečkou mizerně, ale v hlase to poznat nebylo. Obsáhl krásné spektrum od lyrických tichých tónů k vypjatým vrcholům v závěrečné scéně z Rusalky nebo v Daliborovi, potěšil jako vždy jako upřímný Laca, pěkně zahrál v duetech s Kecalem a s Mařenkou Jeníka. S ohledem na kreace ve starší české klasice od Ryby po Smetanu a Dvořáka i na nádherné role v operách Leoše Janáčka, ale i s ohledem na písně nebo dříve starou hudbu, je mezi současnými tuzemskými tenoristy tím nejzajímavějším.

Dana Burešová je v poslední době hlavní pražskou Libuší. Ztvárňuje kněžnu určitě méně vypjatě, než jak ji vrcholně dramaticky zpívala Eva Urbanová; zpívá ji civilněji, výrazově ženštěji, ale přesto s dostatečnou vznešeností a naléhavostí. Proroctví, budící velký respekt, zazpívané v plné síle, úctyhodně vygradované, se stalo přirozeným vrcholem celého koncertu. **Robert Jindra**, ve světě opery víc než doma, po celý večer velmi pěkně jasnými gesty a se znalostí repertoáru doprovázel, ale právě zde dospěl opravdu k ideálu: nesmlouvavě ztišoval orchestr v místech, kde by se střetl se sólistkou, a nechával naopak plný zvuk strmě vyniknout ve všech krátkých mezihrách. Proroctví tak vyznělo velmi plasticky. **Moravská filharmonie Olomouc** od dostatečně virtuózní přede hry k Prodané nevěstě až po závěr Libuše hrála spolehlivě, přesně, zaujatě, na vysokém standardu.

Večer kupodivu neměl charakter operního gala, v jehož centru stojí hvězdy. Zůstal soustředěn na hudbu, na defilé operních čísel. Nikdo se nešel děkovat dvakrát, čísla navazovala plynule jedno na druhé, nebyly přídavky. Sólisté vystupovali neokázale, skromně; publikum – z velké části patrně turistické – reagovalo věcně. Nic to ale nemění na skutečnosti, že česko-slovenský večer měl velmi pěknou vyrovnanou úroveň, která by se dala snadno a s čistým svědomím překlopit do plnohodnotné

„události“.

Foto: Jan K. Čeliš, Petr Veber